

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967175088/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Forsæt end var at opfylde alle en god Kones Pligter, saa var det
40 dog paa de Vilkaar, at min Mand skulde føle og skønne at jeg
var det. Det eneste, som Behagede mig hos ham var det, at han
slet ikke vilde Benytte sig af mine Forældres Myndighed og
Overtalelser, han havde holdt det for sin Skyldighed at Betroe
dem sine Hensigter, men tillige Begiert, at jeg ganske i denne
45 Sag maatte have frie Raadighed, siden han allene vilde have
mig af omig selv. Dette Forhold taledes hans Sag kraftigere i mit Hierte
end noget andet, og efter et Aars Forløb besluttede jeg ved før-
ste givne Leylighed at sætte hans Oprigtighed paa Prøve
12 og dersom han slap godt fra den, da at give ham min Haand end-
skønt mit Hierte ikke følede det for ham, som jeg ønskede at føle
for min Villies Behersker.

Hvad enten jeg havde arvet min Faders hæftige Sind, eller
5 de idelige bittere og uforskyldte Jrettesættelser holdt mit Blod
i en Bestandig Giering, og voldte, at jeg greb efter den mindste
givne Leylighed til at Bryde Løs, det veed jeg ikke, men Sandheden
forbinder mig at tilstaae, at der fra mit Fiortende til mit
Syttende Aar, neppe var et meere heftigt og empfindligt
10 Creatur end jeg var. Jeg kunde Bringes i Harnisk over ingen
Ting; de Personer, som jeg ikke kunde Lide, trættede jeg Bestan-
dig imod, endog naar Retten var aabenbare imod mig, og ihvor
falsk min antagne Satz end var, saa forsvarede jeg den dog
med den yderste Haardnakkenhed, og Lød mig aldrig over-
15 tyde. De vil sige, at dette Billede ikke er meget indtagende, og
jeg følede det selv saa godt, at jeg ofte: naar Fornuften fik sit
Herredømme igien, havde kiøbt de Tiimer tilbage med mit Blod;
for at faae det sagde usagt, men uagtet mine selv gjorde Bebrej-
delser, spillede Temperamentet Mester. Da jeg meget sielden
20 aabnede Munden i min Faders Nærværelse, saa var han aldrig

Vidne dertil, og kom han af en Hændelse til førend Trætten var til Ende, saa var hans Jrættesættelser saa haarde og nærgaaende, at de meere forbittrede end forBedrede.

Denne Feyl, som jeg hadede hos mig selv, uden at kunde Betvinge
25 den, Besluttede jeg at Betiene mig af til at prøve min Elskers
Oprigtighed. Min *Oncles* Kone var et Phantast, og ved de mange
Airs hun gav sig, en Latter for de fleeste af hendes Bekiendtere
og ganske udstaaelig for mig. Jeg Begyndte altsaa i hans
Nærværelse en Dag en Trætte med hende, hvori jeg havde aaben-
30 bare Uret, men da dette skeedte med Overlæg, saa vedligeholdt
jeg mit kolde Blod, hvor ved mine Repliquer vel Blev mindre
hæftige men desmeere nærgaaende og Bidende. Min Hensigt
herved var, at gjøre ham til Dommer over mit Forhold, det første
vi vare under fiire Øyne, og efter hans Forhold at tage min
35 endelige Beslutning. Da han altsaa Dagen efter kom ind
til mig i mit Kammer, tog jeg imod ham med de Ord: Ey! har
man den Ære at see Dem saa hastig, det var jeg mig Langt fra
ikke ventende. Hvorfor det? spurgte Han. De kunde have Føye
til at troe, at mit onde Luune fra i Gaar varede ved endnu,
40 og at De altsaa kunde Blive Maalet for den i Dag. Hans Svar var
en Lovtale over min Forstand og Billighed, der uden given Aarsag
aldrig kunde for nærme nogen. Men, svarede jeg: er De ikke partiisk, og giver *Madame Brøer* «Uret» fordi De ikke holder af hende, for
45 sandt at sige, saa synes mig, at jeg virkelig var urimelig i Gaar,
og for at gjøre hende Erstatning og straffe mig har jeg Besluttet
at give hende Ret i alt hvad hun siiger de par første Gange i hvor
utaaleligt det end maatte være. Havde han nu Betient sig af den-
13 ne givne Leylighed til at viise mig, hvor skadelig denne Hæftighed
var mig selv, og at det var et Beviis paa Fornuftens Magt hos
den, der Bar over og gav efter for den Taabelige, saa havde jeg sikkert
Bedet ham at hielpe mig at overvinde denne Feyl, der voldte